



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v hlavním líčení konaném dne 7. února 2019 v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Martina Kantora a přísedících JUDr. Petra Kožmína a Jaroslava Pružince

takto:

Obžalovaný

■■■■■ ■■■■■

nar. ■■■■■ v ■■■■■ okres ■■■■■ trvale bytem ■■■■■, občan České republiky

uznává se vinným, že

ve večerních hodinách nezjištěného dne v době od počátku července 2015 do konce srpna 2015 v dětském pokoji rodinného domu č. ■■■ v obci ■■■■■ okres ■■■■■, v němž se nacházel s nezletilou poškozenou ■■■■■ ■■■■■ nar. ■■■■■, jejíž věk znal, se záměrem uspokojit svůj sexuální pud osahával jmenovanou nezletilou poškozenou na prsou i přirození a následně jí zasunul svůj prst do vagíny a pohyboval zde s ním,

tedy

jiným způsobem než souloží pohlavně zneužil dítě mladší patnácti let,

čímž spáchal

zločin pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1 trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 187 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **2 (dvou) roků**, jehož výkon se podle § 84 a § 85 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 81 odst. 1 trestního zákoníku **podmíněně odkládá** na zkušební dobu **4 (čtyř) roků**, a současně se nad obžalovaným vyslovuje **dohled**.

Podle § 99 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se obžalovanému dále ukládá **ochranné léčení sexuologické v ambulantní formě**.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu se obžalovanému ukládá povinnost zaplatit jako náhradu nemajetkové újmy nezletilé poškozené [REDAKCE] nar. [REDAKCE], trvale bytem [REDAKCE], v trestním řízení zastoupené JUDr. [REDAKCE], advokátem se sídlem [REDAKCE] jako opatrovníkem, částku 50.000 Kč.

Podle § 229 odst. 2 trestního řádu se jmenovaná nezletilá poškozená se zbytkem uplatněného nároku na náhradu nemajetkové újmy odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Plzni podal dne 19. 10. 2018 u zdejšího soudu obžalobu na [REDAKCE] pro zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) trestního zákoníku na tom skutkovém základě, že v přesně nezjištěné době v období letních prázdnin v roce 2015 v obci [REDAKCE] okres [REDAKCE], v rodinném domě č. p. [REDAKCE] v pokoji, kde spal společně s poškozenou nezletilou [REDAKCE] nar. [REDAKCE], v úmyslu se sexuálně uspokojit v jednom případě hladil poškozenou na prsou a po noze pod pyžamem, následně jí rukou sahal na přirození, strkal jí prst do vagíny, což se jí nelíbilo, bolelo jí to a došlo u ní ke krvácení z vagíny, kdy s ohledem na svůj nízký věk a nedostatečné rozumové schopnosti se uvedenému jednání obžalovaného nebránila, přičemž obžalovaný její věk znal a ze svých předešlých sexuálně motivovaných kontaktů s poškozenou věděl, že tato není schopná klást jeho aktivitám účinný odpor.
2. Soud v průběhu hlavního líčení provedl veškeré důkazy, které podle jeho názoru reálně mohly přispět k objasnění věci (ostatně strany ani neměly žádné návrhy na doplnění dokazování). Na jejich základě vzal za prokázaný následující skutkový stav.
3. Nezletilá [REDAKCE] nar. [REDAKCE], i její sestra [REDAKCE] nar. [REDAKCE], jsou dlouhodobě v péči své babičky [REDAKCE] do její výchovy byly nejprve svěřeny rozsudkem Okresního soudu Plzeň-jih ze dne 12. 11. 2009 sp. zn. 3Nc 256/2009, na základě dalšího rozsudku téhož soudu ze dne 19. 7. 2011 sp. zn. 3P 25/2010 se [REDAKCE] stala pěstounkou obou nezletilých. Až do letních měsíců 2017 všechny tři jmenované žily v rodinném domě č. [REDAKCE] v obci [REDAKCE] okres [REDAKCE]. Nezletilé [REDAKCE] a [REDAKCE] sdílely společný pokoj s [REDAKCE] jež je dcerou [REDAKCE] Následně se [REDAKCE] a obě její vnučky ([REDAKCE] a [REDAKCE]) přestěhovaly do [REDAKCE] kde žijí do současnosti.

4. Neteří [] je [] dříve [] Ta již delší dobu žije s obžalovaným [] (nyní jako s manželem, dříve jako s druhem), mají společně děti, bydlí v obci [] okres [] Až do konce léta 2015 [] obžalovaný a jejich děti občas navštěvovali [] ve výše zmíněném rodinném domě v obci [] a to zpravidla o víkendech, při takových návštěvách zde někdy i přespávali, a to v dětském pokoji užívaném [] a [] Poslední taková jejich návštěva se uskutečnila během nezjištěných dnů v průběhu letních prázdnin roku 2015, i tehdy obžalovaný, jeho družka (nyní manželka) a děti v domě přespali.
5. Obžalovaného již tehdy silně fyzicky přitahovala nezletilá [] (dále také nezletilá poškozená), přičemž si byl vědom jejího tehdejšího věku, tedy že před několika měsíci teprve dosáhla věku [] let. V průběhu jednoho večera při uvedeném posledním pobytu ve [] se obžalovaný ocitl v dětském pokoji společně s nezletilou poškozenou, kromě nich se zde nacházely jeho děti (které má s [] a patně i [] ty však již spaly. Poté, co nezletilá poškozená svou nohou zavadila o hlavu obžalovaného, jenž ležel na matraci poblíž její postele, ji obžalovaný, veden záměrem uspokojit svůj sexuální pud, nejprve osahával na prsou i přirození, následně jí zasunul svůj prst do vagíny a pohyboval zde s ním. Poškozená, třebaže jí uvedené jednání obžalovaného patně nebylo příjemné, proti němu nijak neprotestovala ani se mu nebránila, tedy neprojevila verbální či fyzický odpor. Vzhledem ke svému věku a duševní vyspělosti si přitom uvědomovala, co je podstatou počínání obžalovaného, její vztah k obžalovanému také nebyl nikterak submisivní, byla tedy schopna svůj případný odpor vůči jeho jednání projevit.
6. Výše popsané počínání obžalovaného souviselo s jeho sexuální nevyzrálostí, jejíž součástí je nejspíše heterosexuální pedofilie. V důsledku toho měl podstatně (o více než polovinu) snížený schopnosti ovládat své jednání, jeho schopnosti rozpoznat protiprávnost tohoto jednání byly plně zachovány.
7. Shora popsaná skutková zjištění soud učinil na základě svědectví nezletilé [] svědeckých výpovědí [] Mgr. [] a [] obsahu facebookové komunikace vedené prostřednictvím mobilních telefonů přes aplikaci Messenger mezi nezletilou [] a obžalovaným, obsahu facebookové komunikace mezi nezletilou [] a [] sdělení Okresního soudu Plzeň-jih i jeho rozsudků ze dne 12. 11. 2009 sp. zn. 3Nc 256/2009 a ze dne 19. 7. 2011 sp. zn. 3P 25/2010, zpráv a dokumentů poskytnutých odborem sociálních věcí Magistrátu města [] odborem sociálních věcí a zdravotnictví Městského úřadu [] a [] základní školou v [] znaleckých posudků z oboru školství a kultura, odvětví psychologie, i z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a sexuologie, a částečně také svědecké výpovědi [] a obžalovaného.
8. Obžalovaný [] se k věci vyjádřil v rámci svých výsledků uskutečněných v přípravném řízení (č. l. 17-24) i hlavním líčení (č. l. 421-423). Obsah jeho výpovědí lze shrnout následovně.
9. Obžalovaný nejprve popisoval své rodinné poměry, vztah k rodině nezletilé [] i příležitostné návštěvy této rodiny v obci [] dané okolnosti popsal v zásadě tak, jak je uvedeno v bodě 4 odůvodnění rozsudku. K průběhu inkriminovaného večera uvedl, že tehdy se v dětském pokoji nacházely [] a [] které všechny ležely na svých postelích, dále zde byli přítomni a na matracích umístěných vedle postelí leželi on, jeho družka (nyní manželka) a jejich děti. On sám ležel na matraci tak, že jeho hlava přiléhala k posteli nezletilé [] hlavou byl opřený o danou postel. Neví, zda v té době jednotlivé osoby v pokoji přítomné již spaly. [] jej náhle začala svou nohou hladit po hlavě, proto jí nohu chytil a hladil

ji na prstech, šlo o jakési uklidňující hlazení, nehladil ji proto, aby „něco pocíťoval“. Ona mu pak svou druhou nohou začala „jezdit“ po břiše, načež se otočil na bok a položil jí svou ruku nad její koleno. ■■■■■ mu po chvíli tuto jeho ruku uchopila a počala si ji strkat do rozkroku. Obžalovaný proto svou ruku stáhl a znovu ji položil nad koleno ■■■■■ ta ale jeho ruku opět uchopila, stáhla k sobě a strkala si ji do rozkroku. Obžalovaný svou ruku opět stáhl zpět a sdělil jí: „Co děláš?“, poté se otočil na druhý bok a více se jí již nedotkl. V uvedené situaci erektci neměl, ■■■■■ jej nevzrušovala. Bylo mu známo, že ■■■■■ v dané době bylo ■■■■ či ■■■■ let. Následujícího dne se k sobě chovali zcela běžným způsobem, situaci z předešlého večera nijak nerozebírali. Své družce se však svěřil, k čemu mezi ním a ■■■■■ došlo, a současně jí oznámil, že do ■■■■■ již jezdit raději nebude, neboť nechce, aby jej ■■■■■ „přivedla do nějakého průšvihů“. Družka reagovala tak, že „byla naštvaná, že k tomu vůbec došlo“, také mu sdělila, že „čekala, že něco takového přijde“ a že se nediví, že do ■■■■■ již nechce jezdit. Od dané události obžalovaný ■■■■■ osobně neviděl, později s ní o předmětné události komunikoval přes facebook, tato komunikace je založena ve spisovém materiálu. Pokud v rámci ní uváděl, že si uvědomuje, co tehdy učinil, že jej to mrzí, a vyčítal si, že se neovládl, pak tím podle svého vyjádření měl na mysli pouze své popsané jednání, tedy že ■■■■■ hladil na noze a dával jí ruku nad koleno, jakož i reakci jmenované na toto jeho počínání, čili že si jeho ruku chtěla strkat do rozkroku. Jestliže v komunikaci dále ■■■■■ psal, že ji miluje, pak „to bral, jako že to je rodina“, žádal-li po ní její fotografie, pak to činil nejprve proto, aby měl nějakou fotografii na památku, a později z toho důvodu, aby věděl, jak aktuálně vypadá. Obžalovaný podle svého vyjádření do předmětného večera s nezletilou ■■■■■ vycházel zcela normálně, ona mu tykala, konflikty mezi nimi nebyly. ■■■■■ někdy chodila vyzývavě oblékaná, laškovala, provokovala a dorážela, sedala mu na klín, také se lechtali. Někdy ji sice oslovoval výrazy jako „kočko“ či „zlatíčko“, rovněž připustil, že ■■■■■ „je hezká holka“ a že se „mu líbila“, ovšem „nic za tím nehledal“, jejich vztah byl „čistě platonický“. Záměrně ji nikdy neosahával.

10. Takto popsaný obsah výpovědi obžalovaného dokládá, že obžalovaný připustil, že v době a na místě, jak je specifikováno ve skutkové větě výroku o vině tohoto rozsudku, došlo k určitému fyzickému kontaktu mezi ním a nezletilou poškozenou, odmítal ale, že by tento kontakt byl z jeho strany jakkoli motivován snahou uspokojit sexuální pud, a tvrdil, že o takové jednání se naopak snažila sama nezletilá poškozená.
11. Ještě než soud přistoupí k popisu a hodnocení důkazů a okolností z nich plynoucích, jež se týkají přímo stíhaného skutku, krátce uvede ty skutečnosti související s tímto skutkem, které se podávají z provedeného dokazování zcela jednoznačně, tedy ohledně nichž nebylo mezi důkazy k nim se vztahujícími jakéhokoli sporu.
12. Takto jsou v první řadě nepochybné rodinné poměry nezletilé ■■■■■ ■■■■■ jak jsou popsány v bodě 3 odůvodnění tohoto rozsudku. Ty jsou prokazovány zejména svědeckými výpověďmi jmenované nezletilé, ■■■■■ ■■■■■ a ■■■■■ sdělením Okresního soudu Plzeň-jih i stejnopisy jeho rozsudků ze dne 12. 11. 2009 sp. zn. 3Nc 256/2009 a ze dne 19. 7. 2011 sp. zn. 3P 25/2010, jakož i zprávami a dokumenty poskytnutými odborem sociálních věcí Magistrátu města ■■■■■ i odborem sociálních věcí a zdravotnictví Městského úřadu ■■■■■ Rodinné poměry obžalovaného a okolnosti, za nichž se svou družkou (nynější manželkou) a dětmi v minulosti navštěvoval rodinu ■■■■■ v jejich rodinném domě v obci ■■■■■ jak jsou vysvětleny v bodě 4 odůvodnění rozsudku, jsou zase prokazovány výpověďmi (v daném směru souladnými) obžalovaného i svědky ■■■■■ ■■■■■ (dříve ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ a ■■■■■ ■■■■■). Z týchž důkazů se také podává, že poslední taková návštěva obžalovaného a jeho rodiny se uskutečnila během nezjištěného víkendu v průběhu letních prázdnin roku 2015, tedy někdy v průběhu měsíců července či srpna tohoto roku.

13. V dalších pasážích odůvodnění rozsudku soud ve vztahu k výroku o vině nejprve popíše podstatný obsah důkazů, které byly relevantní pro zjištění skutkového děje popsání ve výrokové části rozsudku, přičemž detailnost popisu toho kterého důkazu se bude odvíjet od významu, jaký měl pro objasnění věci, návazně vysvětlí, z kterých konkrétních důkazů vzal za prokázané rozhodné skutkové okolnosti, a nakonec se bude zabývat právní kvalifikací ve věci dovozeného skutkového stavu.
14. V procesním postavení svědkyně byla v přípravném řízení opakovaně vyslechnuta nezletilá poškozená [REDAKCE] [REDAKCE] první výslech se uskutečnil před zahájením trestního stíhání obžalovaného, druhý po zahájení tohoto trestního stíhání, oběma byla přítomna pracovnice orgánu sociálně právní ochrany dětí, prvního se zúčastnil soudce, druhého zase obhájkyne obžalovaného, při obou výsleších byla dodržena příslušná ustanovení trestního řádu. Soud přitom za procesně použitelnou pokládal (a k důkazu tak provedl) i v pořadí první svědeckou výpověď nezletilé poškozené, kterou učinila před zahájením trestního stíhání obžalovaného. Tento svůj závěr opírá o znění § 158 odst. 9 ve spojení s § 102 odst. 2 trestního řádu. Ustanovení § 158 odst. 9 věty druhé trestního řádu přímo počítá se svědeckých výslechem osob mladších osmnácti let již před zahájením trestního stíhání. Použitelnost takto učiněné svědecké výpovědi pak neomezuje ustanovení § 158 odst. 9 věty poslední trestního řádu (podle kterého obecně lze svědeckou výpověď uskutečněnou před zahájením trestního stíhání v řízení před soudem použít jen při splnění zde vymezených podmínek), neboť podle § 102 odst. 2 trestního řádu, jež je k § 158 odst. 9 věty poslední trestního řádu ustanovením speciálním, lze v řízení před soudem výpověď svědka mladšího osmnácti let, která se týká okolností, jejichž oživování v paměti by mohlo nepříznivě ovlivňovat duševní a mravní vývoj (a těchto okolností se výslech nezletilé poškozené v dané věci nepochybně týkal), k důkazu provést i bez podmínek uvedených v § 211 odst. 1 a 2 trestního řádu. Objektivitu a regulérnost vedení onoho v pořadí prvního svědeckého výslechu nezletilé poškozené i přes nepřítomnost obhájce obžalovaného zajišťovala účast pracovnice orgánu sociálně právní ochrany dětí i soudce. Ostatně žádná ze stran trestního řízení (včetně obhajoby) procesní nepoužitelnost v pořadí první svědecké výpovědi nezletilé poškozené ani nenamítala. Snad jen pro úplnost lze poznamenat, že při následné svědecké výpovědi (učiněné po zahájení trestního stíhání obžalovaného) nezletilá poškozená popsala všechny podstatné okolnosti shodně či alespoň velmi obdobně jako při v pořadí první svědecké výpovědi. Odtud plyne, že i pokud by soud k otázce procesní použitelnosti v pořadí prvního svědectví nezletilé poškozené zaujal opačný než výše prezentovaný názor, na jeho ve věci dovozené skutkové závěry by to nemělo jakýkoli vliv.
15. Jak bylo výše zmíněno, svědectví nezletilé [REDAKCE] [REDAKCE] jež je osobou mladší [REDAKCE] let, se týkalo okolností, jejichž oživování v paměti by mohlo nepříznivě ovlivňovat její duševní a mravní vývoj. Proto ji soud v hlavním líčení osobně nevyslychal, ale postupem podle již zmíněného ustanovení § 102 odst. 2 trestního řádu přehrál videozáznamy o jejích výsleších z přípravného řízení. Z nich je zřejmé, že nezletilá poškozená v rámci svých výpovědí, které místy působí poněkud neuspořádaně (což bylo dáno zejména dialogovou formou výslechů), uvedla následující okolnosti.
16. Jde-li o její vztah k obžalovanému, nezletilá poškozená jej podle svého vyjádření brala jako přítele své tety, tedy v podstatě jako své strýce. On ji oslovoval „[REDAKCE]“ či „[REDAKCE]“ ona mu tykala a oslovovala jej také jménem. K žádnému vážnějšímu konfliktu mezi nimi nikdy nedošlo, obžalovanému byl znám její věk. Jako muž se jí nelíbil, ale nevadil jí, „měla ho ráda, protože to byl přítel její tety“. V době, kdy u nich býval se svou rodinou na návštěvách, na ni obžalovaný někdy sahal, kupříkladu na nohy či břicho, také ji hladil po ruce. V rámci komunikace na internetu přes Messenger, kterou příležitostně vedli někdy od roku 2014, ji zase oslovoval výrazy jako „[REDAKCE]“ či „[REDAKCE]“. Jí se takové jeho chování nezamlouvalo, nicméně tehdy tuto skutečnost s babičkou ani jinými osobami neřešila, neboť „nechtěla to dělat těžké, nechtěla dělat

17. Je tedy zřejmé, že právě popsané svědectví nezletilé ██████████ svým obsahem mimo jiné přímo usvědčuje obžalovaného z takového jednání, jaké je uvedeno ve skutkové větě výroku o vině tohoto rozsudku.
18. Již v přípravném řízení provedla znalkyně z oboru školství a kultura, odvětví psychologie, psychologické vyšetření a zkoumání osobnosti nezletilé poškozené. V návazně zpracovaném znaleckém posudku (č. l. 254-273) znalkyně konstatovala, že intelektové schopnosti nezletilé poškozené se nacházejí v pásmu širší normy. Na vysoké úrovni je u ní všeobecný přehled vědomostí, má také velmi dobře rozvinutou schopnost logické úvahy a abstraktního myšlení. Oslabena je schopnost mechanické paměti a zpětné vybavnosti, což značí, že mechanicky naučené není schopna ve stejném sledu zopakovat, sníženy jsou také její sociální dovednosti, nedokáže si poradit v nových situacích, potřebuje pomoc druhého. Nezletilá poškozená je naivní, senzitivní, vnímavá, respektuje autority, pravidla i řád. Má slabší sebevědomí i sklony se trápit, je introvertní, nemá potřebu se sdužovat a svěřovat druhým, své starosti si spíše nechává pro sebe.

Je osobností ovládající se, tlumící své pudy, submisivní, její charakterové vlastnosti jsou úměrně jejímu věku dostatečně rozvinuté a celkově je lze hodnotit kladně. Výpověď nezletilé poškozené podle znalkyně nejeví známky smyšlené události, z psychologického hlediska jde o výpověď specificky věrohodnou. Ve spojitosti s právě uvedeným závěrem znalkyně poukázala na okolnost, že osobnost nezletilé poškozené je bez prokazatelných sklonů k problematickému chování a lžím, jako její motivace se jeví potřeba sdělení negativního prožitku, její výpověď je v průběhu času doplněna četnými detaily, prožitky i vjemy a v průběhu času se rozšiřuje o další podstatné detaily. U nezletilé poškozené nebyly zjištěny sklony ke konfabulacím ani ke zkreslování výpovědi či sledování účelových tendencí, naopak se snažila o objektivní prezentaci prožitých událostí, stejně tak u ní nebyl zjištěn motiv msty vůči obžalovanému. Má pocit křivdy z jednání obžalovaného, který se projevuje i ve spojení s jeho následnou reakcí, v rámci níž se snaží svěst vinu za vzniklou situaci na ni, přičemž pocit křivdy v ní vyvolává i postoj její babičky, u které nemá v souvislosti s projednávanou věcí dostatečné zastání. Syndrom zneužití osoby však v plném rozsahu nevykazuje. Jde-li o otázku, zda nezletilá poškozená byla v době stíhaného činu schopna posoudit jednak smysl a význam tohoto jednání, jednak význam odporu proti takovému jednání, a zda a jak byla schopna případný odpor projevit, znalkyně doslova konstatovala: „Z vyjádření poškozené je zřejmé, že proběhlou inkriminovanou událostí byla ve svém věku paralyzována, nedokázala se vzhledem ke svému věku jednání obžalovaného bránit. Vzhledem k době, kdy se prošetřovaná událost odehrála, je velmi obtížné hodnotit případný stav bezbrannosti dítěte. Současný pohled poškozené na proběhlou událost ve spojení s jejím tvrzením, že si myslí, že by se dokázala bránit, je však vyjádřením a postojem spojeným s jejím současným věkem. Je však třeba zdůraznit, že v době prošetřované události byla ještě dítětem, a to po fyzické i mentální stránce. Nedokázala se svěřit nejbližším osobám v rodině (babičce), se situací si poradila úměrně svému věku, kdy si myslela, že komunikací ve formě FB ukončí nevhodné chování obžalovaného vůči její osobě. Ze samotné komunikace je patrná nezralost a nezkušenost, která odpovídá dětskému projevu. V komunikaci z roku 2017 je již patrný posun, schopnost projevit odpor – negace. Na základě výše uvedeného tedy znalkyně konstatuje, že poškozená s ohledem na svůj věk, rozumové schopnosti, psychosexuální vyspělost a celkovou vyspělost nebyla schopna posoudit význam a smysl takového jednání a nebyla schopna posoudit význam odporu proti tomuto jednání a případný odpor projevit“.

19. Shora citované závěry pak znalkyně přednesla i při výslechu v hlavním líčení (č. l. 435-436). Návazně v rámci kladených dotazů mimo jiné doplnila, že její závěry týkající se otázky schopnosti nezletilé poškozené posoudit význam a smysl stíhaného činu a projevit proti němu odpor vycházejí právě z vyjádření nezletilé poškozené i facebookové komunikace. Podle znalkyně obecně vzato dívka takové osobnostní charakteristiky, jakou je nezletilá poškozená, a v takovém věku, v němž se nacházela v době stíhaného činu, by se měla být schopna verbálně i fyzicky se bránit takovému činu. Je však třeba brát v úvahu i prostředí, v němž taková dívka vyrůstá a je vychovávána. Poškozená má zvýšený respekt k autoritám, je v postojích a názorech ovlivnitelná dospělými osobami.
20. Z takto citovaného obsahu uvedeného znaleckého posudku je tedy v první řadě zřejmé, že z psychologického hlediska nese svědectví nezletilé poškozené o stíhaném skutku rysy věrohodnosti, tedy že nezletilá poškozená popisovala ve svých výpovědích takové počínání obžalovaného, které bylo odrazem reality. Tento znalecký závěr je celkem jednoznačný. Naproti tomu další závěr znalkyně, který se týká otázky schopnosti nezletilé poškozené posoudit smysl a význam stíhaného jednání a projevit vůči němu odpor, je podle názoru soudu poněkud méně rezolutní a místy snad až rozpačitý.
21. Součástí spisu je také v odůvodnění rozsudku opakovaně zmíněná facebooková komunikace vedená mezi nezletilou poškozenou a obžalovaným přes aplikaci Messenger (č. l. 143-166). O její autenticitě není pochyb, neboť ji oba uvedení potvrdili, nezletilá poškozená byla navíc tím, kdo ji

policejnímu orgánu v přípravném řízení poskytl k zadokumentování (viz protokol o předložení věci na č. l. 138-139). Z jejího obsahu je zřejmé, že byla vedena v letech 2014, 2015 a 2017, nezletilá poškozená i obžalovaný si zde tykali a obecně vůči sobě navzájem vystupovali jako rovný s rovným, obžalovaný byl zpravidla tím, kdo navázal a udržoval komunikaci, často se snažil nezletilé poškozené lichotit a místy vůči ní v této souvislosti vystupoval až v ponížené roli, nezletilá poškozená na jeho sdělení reagovala leckdy znuděně, odměřeně či až podrážděně či arogantně. Konkrétněji pak lze zmínit následující konverzaci mezi nimi. V dubnu 2014 v rámci běžné komunikace se nezletilá poškozená obžalovanému opakovaně zmínila, že „má nového kluka“. V srpnu 2014 obžalovaný nezletilou poškozenou oslovil [REDAKCE], načež ta mu odpověděla: „Ty vole, dej už tady s tím pokoj nebo to řeknu babičce“ a návazně opakovaně konstatovala: „Jsi otravný“, obžalovaný zareagoval vyslovením podivu nad její reakcí a dotazem, „co jí to přelétlo přes nos“, poté mu nezletilá poškozená sdělila: „No mně nic, ale to tvoje osahávání je pěkně otravné“, obžalovaný se poté omluvil a přislíbil, že „už se jí nedotkne“, na to poškozená zareagovala skeptickým: „No jasně tomu tak věřím“ a „10 procent“. Dne 9. srpna 2015 v rámci komunikace obžalovaný nabídl nezletilé poškozené, že jí nechá jakousi baterku, ta o ni jevila zájem, následně ji obžalovaný prosil, aby mu zaslala jednu či dvě fotografie na památku, a sliboval, že je nikomu jinému neposkytne ani neukáže. Ve dnech 25. srpna a 16. září 2015 obžalovaný zaslal nezletilé poškozené totožné obsáhlé zprávy, v nichž se úvodem omluvil, že jí píše, a sdělil, že ji „nechce otravovat“ a aby si onu baterku ponechala, neboť měl radost, že se jí líbila, poté jí vysvětloval, z jakých důvodů po ní chtěl ony fotografie, a v této souvislosti zdůrazňoval, že tím nemyslel nic zlého, a omlouval se, návazně vyjadřoval svůj obdiv a zalíbení v ní („...Mám tě moc rád, strašně moc mi na tobě záleží a nerad bych tě ztratil. Jsi strašně úžasná, nádherná, dokonalá holka. Tak moc rád bych tě chtěl chytnout, obejmout a už nepustit...“, „...Není dne, hodiny, minuty, abych na tebe nemyslel...“), dále konstatoval, že jí (nezletilé poškozené) chtěl vysvětlit „to nedorozumění“, opakovaně se omlouval a vyjádřil naději, že se nezletilá poškozená na něj nezlobí, také poděkoval „za krásný večer“. Nezletilá poškozená první zprávu ponechala bez jakékoli odezvy, obžalovaný ji v mezidobí - dne 26. srpna 2015 - poprosil, aby si uvedenou zprávu přečetla. Poškozená reagovala až dne 16. září 2015 strohým dotazem ve znění: „Za jaký krásný večer???“, obžalovaný pak odpověděl: „Prosím, nerozebírej to“. Ve dnech 17. až 20. září 2015 mezi nimi proběhla již obsáhlejší konverzace, která se zjevně vztahuje ke stíhanému jednání a kterou inicioval obžalovaný zprávou: „Ahojky, promiň, že píšu, ale chtěl jsem se zeptat, jestli to vysvětlení a omluvu vlastně přijímáš?“, nezletilá poškozená reagovala sdělením: „Dej mi pokoj, bojím se tě“, obžalovaný pak uvádí, že jí neudělal nic, proč by se jej měla bát, nezletilá poškozená mu sdělila: „Ne?!!!! Ty fakt nejsi v pohodě!!!!“ a „Zničil jsi mi dětství“. Obžalovaný vzápětí odepsal: „Vím, co jsem udělal a moc mě to mrzí. Neměl jsem to nechat dojít tak daleko, ale naposledy jsi to chtěla sama a ani netušíš, jak moc si to vyčítám, že jsem se neovládl. Netuším, jak tu chybu napravit“, nezletilá poškozená reagovala, že „to už nepůjde“, načež obžalovaný sdělil: „Já vím, že nepůjde. Opravdu mě to moc mrzí. Jsem v pohodě, jen jsem se nechal tebou unést, což jsem neměl dopustit“. Na dotaz nezletilé poškozené, co myslel tím, že se jí nechal unést, pak na vysvětlenou třemi na sebe navazujícími zprávami doplnil: „Jsi strašně nádherná, přitažlivá, okouzlující holka, ale to sama jistě dobře víš, že ano“, „Nevím, jak to napsat, ale stalo se něco, co se stát nemělo, a věř mi, že si to vyčítám a vyčítat budu. Neměl jsem to dopustit“, „A mrzí mě, že to teď odnáším já, když za to můžeme oba“. Poškozená následně obžalovaného stroze požádala, aby jí již nepsal a při příští návštěvě u nich se s ní raději ani nebavil, obžalovaný se jí opět omluvil. Další den se obžalovaný nezletilé poškozené dotázal, „proč si zlost vylévá na něm“, dále připustil, že „se něco stalo“, ale dodal, že „to nebylo nic, co by (nezletilá poškozená) sama nechtěla“. Následně jí oznamuje, že se dozvěděl, že nezletilá poškozená se měla s někým „vyspat“ a dotyčný se pak „na ni vykašlal“, což nezletilá poškozená odmítá, poté se zjevně vrací k inkriminovanému večeru. Nezletilá poškozená v této spojitosti uvedla: „Jenže já si nic nezačala!!! Nebo snad jo?“, obžalovaný obratem sdělil: „No tenkrát ano. Proto k tomu došlo. Ani netušíš, jak mě to trápí“, nezletilá poškozená se pak opakovaně dotázala, co konkrétně udělala, a poté konstatovala: „Jestli myslíš to, že jsem do tebe

kopla, tak to bylo omylem!!! Tohle dělám normálně. Je vidět, na co myslíš“. Obžalovaný reagoval nesouhlasně a nejprve nejevil ochotu popsat právě přes facebook vlastní verzi události, na opakované žádosti nezletilé poškozené ale nakonec konstatoval: „Takže od začátku. Párkrát jsi do mě šťouchla, tak jsem tě chytl za nohu a začal ti jezdit palcem po prstech, aby ses zklidnila, ale ty jsi mě tou nohou začala hladit po vlasech, pak jsi ji přes mě přehodila, vzala za ruku a dala (ty víš, kam). Dost mě to překvapilo, ale nakonec jsem se nechal unést. A došlo to tam, kam to došlo“. Nezletilá poškozená reagovala tvrzením, že „to tedy neudělala“ a že obžalovaný „si začal“, obžalovaný naopak tvrdil, že událost iniciovala nezletilá poškozená. Každý z nich pak trval na svém, také probírali vztah obžalovaného k jeho družce (██████████) obžalovaný nezletilé poškozené opět lichotil a připouštěl, že mezi nimi došlo k intimnímu kontaktu a nad svým počínáním vyjadřoval lítost („...Nechal jsem se tebou unést, protože jsi strašně nádherná, svůdná, no prostě dokonalá holka...“, „...Já jsem přiznal chybu a lituji toho...“). Další komunikace proběhla dne 7. října 2015, kdy obžalovaný zaslal nezletilé poškozené zprávu ve znění: „Je mi líto, co se stalo a co jsi udělala, jen doufám, že jednou tě svědomí bude žrát a nakonec řekneš pravdu, jak to doopravdy bylo. Máš jedinou jistotu, že mě už nikdy neuvidíš. Měl jsem tě moc rád, ale to už je teď jedno. Jen nevím, proč by to měla odnést ██████████ s dětmi. ██████████ jsem vše řekl popravdě. Teď po všem tě začínám spíš litovat. Vím, co jsem ti slíbil a nebýt toho, co jsi udělala, tak by to tak zůstalo. Mrzí mě, že vás kvůli tomu, co jsi udělala, ztrácíme. Doufám, že se v tobě hne svědomí. Promiň za všechno, ale čas nedokážu vrátit“. Reakce nezletilé poškozené byla: „What? Myslíš si, že je to příjemné, když mi ta tvoje napíše, že jsem tě svedla a že já jsem nadřčená pipina???“. Obžalovaný v reakci na to nezletilé poškozené sdělil, že jej skutečně svedla, že pokud by (nezletilá poškozená) „neudělala to, co udělala, tak k ničemu nedošlo“ a že nenechá na sebe házet veškerou vinu, dále vyjadřuje nespokojenost s tím, že nezletilá poškozená „do toho začala zatahovat jiné“ (tedy, jak je zřejmé z předešle uvedeného, že věc řešila s družkou obžalovaného). Poté následuje odmlka v komunikaci až do května 2017. Dne 14. května tohoto roku obžalovaný opět kontaktoval nezletilou poškozenou, vyjádřil přání „řešit minulost“, nejlépe při osobním setkání, poté ji prosil o zaslání fotografií, čemuž nezletilá poškozená vyhověla, obžalovaný jí poté sdělil, že „je nádherná holka a moc jí to sluší“. Poté se konverzace opět přesouvá ke stíhanému skutku, obžalovaný a nezletilá poškozená se dohadují, kdo z nich „to“ (z kontextu je zjevné, že je míněn intimní kontakt) inicioval, každý z nich trval na tom, že to byl ten druhý, obžalovaný v této spojitosti mimo jiné uvedl: „...To co bylo, před tím, že jsem tě hladil a sahal na prsa, to ano to přiznávám, ale to, co bylo naposledy, se stalo, protože jsi to chtěla a já se nechal unést...“. Nezletilá poškozená zase obžalovanému napsala: „To, žes mě udělal, babi neví. To jsem řešila s někým mladším“, obžalovaný reagoval konstatováním, že její babička „ví, že se to stalo, jen neví, že to (nezletilá poškozená) sama chtěla“ a že nezletilá poškozená věc „řešila s ██████████“ posléze uvedené (že věc řešila s ██████████) nezletilá poškozená návazně potvrdila. Poměrně intenzivní konverzace pak proběhla dne 15. května 2017, obžalovaný a poškozená zde řešili různé otázky, obžalovaný i zde dával nezletilé poškozené najevo svou náklonnost (že na ni musí neustále myslet, neboť je „úžasná, nádherná holka“, a že mu na ní moc záleží), nezletilá poškozená reagovala na tyto jeho projevy odmítavě a obžalovaného označovala za pedofila. To obžalovaný popíral, načež nezletilá poškozená mu sdělila: „Tak proč jsi mi ve ██████████ sahal na prsa? Proč jsi mě tedy dělal prstama...Co ty prasárny?“, obžalovaný poté uvedl: „To, že jsem ti sahal na prsa, to jsem přiznal, ale to druhé by se nestalo, kdybys to sama nechtěla. A neboj se, hodně dlouho mě to mrzelo, co se stalo. Jen nemůžu pochopit, proč jsi to udělala a pak to hodila na mě“, poté mezi nimi následovala opět debata, kdo onen intimní kontakt inicioval. Také v rámci komunikace uskutečněné ve dnech 17. a 21. května 2017 se obžalovaný opakovaně snažil vracet k inkriminovanému večeru, což nezletilé poškozené zjevně nebylo po chuti, každý z nich setrval na své verzi o tom, kdo onoho večera „si začal“, obžalovaný v této spojitosti uváděl, že „tu poslední noc jí (nezletilé poškozené) podlehl, protože to chtěla, a on neodolal“, dále nezletilé poškozené mimo jiné sděloval, že ji „strašně miloval a vždy se těšil, až ji uvidí“ a že „ji miloval a miluje, to její pevné tělo, úžasné oči a nádherný úsměv“. V konverzaci vedené dne 25. května 2017 nezletilá poškozená obžalovanému opakovaně sdělovala, že další komunikaci s ním odmítá

a hrozí, že bude-li ji nadále kontaktovat, sdělí to jeho družce, případně jejich komunikaci zašle policii. Ve dnech 24. a 25. srpna 2017 obžalovaný zasílanými zprávami opět nezletilé poškozené vyjadřoval svou náklonost.

22. Soud záměrně popsal ve věci zajištěnou facebookovou komunikaci mezi obžalovaným a nezletilou poškozenou poměrně detailně, neboť její obsah je sám o sobě celkem výmluvný, aby bylo zřejmé, jednak že nezletilá poškozená obžalovaného dlouhodobě velmi silně přitahovala, obžalovaný jí byl doslova fascinován, jednak a zejména že mezi nimi došlo někdy v průběhu léta 2015 k takovému sexuálnímu styku, jaký je uveden ve skutkové větě výroku o vině tohoto rozsudku. V uvedené komunikaci se totiž hovoří o sexuálním kontaktu nejen v náznacích (obžalovaný opakovaně uváděl, že „se nechal unést“, že „došlo to tam, kam to došlo“, že nezletilé poškozené „podlehl, protože to chtěla, a on neodolal“, že „by se to nestalo, pokud by to nechtěla“, a že nezletilá poškozená jej „svedla), ale také explicitně, konkrétně obžalovaný uznával, že nezletilou poškozenou osahával na prsou a dotýkal se jejího přirození, nezletilá poškozená pak dokonce přímo uváděla, že obžalovaný ji „udělal“ (což je v hovorové mluvě výraz pro sexuální uspokojení jedné osoby osobou jinou) a že jí „dělal prstama“ (což je zase hovorové označení sexuální praktiky záležející v zasouvání prstů ruky do vagíny ženy), s čímž obžalovaný nijak nepolemizoval, ale naopak to připouštěl (byť současně tvrdil, že „to chtěla sama“ a „že by se to nestalo, pokud by to nechtěla“). Poněkud jinak a stručněji vyjádřeno, daná facebooková komunikace je sama o sobě důkazem, která svým obsahem přímo svědčí o takovém počínání obžalovaného, jaké je uvedeno ve výrokové části rozsudku. Současně ale tato komunikace dokládá, že nezletilá poškozená již v době před stíhaným činem (a také v době následně) i přes věkový odstup přistupovala k obžalovanému jako sobě rovnému (obžalovaný ve snaze vlichotit se do její přízně vystupoval vůči ní místy až servilně a poníženě), byla schopna projevit svůj odpor vůči takovému jeho jednání, které se jí nezamlouvalo (viz její upozornění ze srpna 2014, že neupustí-li obžalovaný od takového jednání, pak to oznámí své babičce), v rozhodné době (v roce 2015) také dokázala dlouhodobě upustit od komunikace s obžalovaným (lze připomenout, že komunikace ustala v říjnu 2015 a obnovena byla až v květnu 2017).
23. Jako svědkyně byla vyslechnuta Mgr. [REDAKCE] [REDAKCE] (č. l. 162-166, 425-426), jež ve školním roce 2015/2016 byla jednou z učitelek nezletilé poškozené. Ve své výpovědi nezletilou poškozenou charakterizovala jako „chytrou, empatickou holku s dobrými sociálními dovednostmi“ a „typickou dospívající holku, která nevybočovala z obrazu pubertální šolačky“, byla hezká, čehož si byla vědoma. Nestalo se, že by jí v něčem zásadním někdy lhala. Svědkyně dále uvedla, že někdy na podzim roku 2015 za ní nezletilá poškozená přišla do školního kabinetu a ukázala jí vytištěnou konverzaci, v níž nějaký muž obdivoval její krásu a dával najevo svou náklonost a lásku, bylo zřejmé, že po ní touží, nezletilá poškozená jej odmítala. O zmíněném muži jí nezletilá poškozená sdělila, že se má jednat o jejího strýce. Svědkyně se návazně tázala, zda dotyčný jí nějak obtěžoval, dotýkal se jí a osahával, na což nezletilá poškozená jen mlčky přikyvovala, nic dalšího k tomu však konkrétně neuváděla, bylo zjevné, že o dané otázce se nechce více bavit. Svědkyně jí proto dala kontakt na nějaké dětské krizové centrum a o věci informovala i její třídní učitelku, není jí známo, jak ta s uvedenou informací naložila. Následně zaznamenala, že nezletilá poškozená o uvedené vytištěné konverzaci hovořila se svými spolužačkami, s nimiž tvořila jakousi „partu“, jednalo se o [REDAKCE] [REDAKCE] a [REDAKCE].
24. Oněmi spolužačkami nezletilé poškozené, o nichž hovořila svědkyně Mgr. [REDAKCE] [REDAKCE] (a také sama nezletilá poškozená), byly nezletilé [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] a [REDAKCE]. Všechny tři jmenované nezletilé ve svých svědeckých výpovědích (č. l. 169-172, 197-200, 205-208) potvrdily, že nezletilá poškozená jim ukazovala vytištěnou konverzaci mezi ní a „jejím strýcem“ (tedy v kontextu toho, co bylo uvedeno v dřívějších pasážích odůvodnění, obžalovaným), navíc se jim svěřila, že tento strýc (obžalovaný) ji osahával a „dělal jí to prstama“. Ke svému vztahu k nezletilé poškozené uvedené svědkyně vesměs uváděly, že s ní nebyly „moc

velké kamarádky“, vadilo jim, že chtěla být středem pozornosti, pomlouvala je, případně si někdy i vymýšlela.

25. Je tedy zřejmé, že svědectví Mgr. [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] a [REDAKCE] [REDAKCE] jsou důkazy, které svým obsahem také dokládají, byť toliko zprostředkovaně, že obžalovaný se vůči nezletilé poškozené dopustil sexuálně zaměřeného jednání, které mělo podle posléze tří jmenovaných svědkyň takovou podobu, jaká je uvedena ve výrokové části rozsudku.
26. Taktéž svědecká výpověď nezletilé [REDAKCE] [REDAKCE] (č. l. 227-231), jež je sestrou nezletilé poškozené, zprostředkovaně svědčí o okolnosti, že obžalovaný se dopustil stíhaného jednání. Z této výpovědi se totiž podává, že několik dní po poslední návštěvě obžalovaného a jeho rodiny ve [REDAKCE] nezletilá poškozená manipulovala se svým telefonem a poté začala plakat, svědkyně se jí proto tázala, co se stalo, načež se jí nezletilá poškozená svěřila, že obžalovaný jí jedné noci při zmíněné návštěvě začal hladit, poté jí rukou sahal do rozkroku a dával jí tam prsty, což jí bolelo. Dále jí nezletilá poškozená sdělila, že nechce, aby k nim obžalovaný ještě jezdil. Následně jí také ukazovala zprávy, které jí obžalovaný na facebooku zasílal, v těchto zprávách jí lichotil a projevoval svou náklonnost, uvedené zprávy pak nezletilá poškozená ukazovala i babičce. Jde-li o vztah obžalovaného a nezletilé poškozené při dříve proběhlých návštěvách, pak podle svědkyně obžalovaný za nezletilou „jakoby trochu dolejšal“, tedy hodně si ji všímal, usmíval se na ni, také „jí skládal komplimenty, třeba že má hezký účes, hezký plavky, hezký triko, hezkou postavu, což nikomu jinému neříkal“.
27. Další ve věci vyslechnutou svědkyní byla [REDAKCE] [REDAKCE] babička nezletilé poškozené (č. l. 214-219). V souvislosti se stíhaným skutkem vypověděla, že nezletilá poškozená jí nějakou dobu po poslední návštěvě obžalovaného a jeho rodiny u nich ve [REDAKCE] opakovaně ukazovala komunikaci, v rámci které jí obžalovaný stále zasílal „zamilované zprávy“ a žádal po ní zaslání jejích fotografií, nezletilá poškozená jí k tomu sdělovala, že si s ním nechce psát a že si jej „blokuje“. Jelikož se situace opakovala, svědkyně nakonec písemně sdělila [REDAKCE] [REDAKCE] (družce obžalovaného), aby je ve [REDAKCE] ona a obžalovaný již nenavštěvovali, že chce mít klid. O okolnosti, že obžalovaný se vůči nezletilé poškozené měl dopustit stíhaného skutku, se svědkyně podle svého vyjádření dozvěděla až poté, co se s vnučkami přestěhovala do [REDAKCE]. Nezletilé poškozené se tázala, proč se jí nesvěřila, ta odpověděla, že nevěděla, jak jí to má říci, bylo jí to „takový nepříjemný“. Ke vztahu mezi obžalovaným a nezletilou poškozenou svědkyně konstatovala, že se k sobě chovali kamarádsky, oslovovali se jménem, svědkyně měla dojem, že nezletilá poškozená se k obžalovanému někdy chovala až vyzývavě, kupříkladu kolem něj záměrně chodila v plavkách a „natrásala se“. I následující den po inkriminovaném večeru spolu běžně komunikovali, byli společně i s dalšími členy rodiny na koupališti. Pokud u nich ve [REDAKCE] byli obžalovaný, [REDAKCE] [REDAKCE] a jejich děti na návštěvě, pak oba uvedení se v uspávání dětí střídali, děti tedy uspával vždy jeden z nich a poté se vrátil za ostatními do společnosti.
28. Svědectví [REDAKCE] [REDAKCE] tedy neposkytuje ke stíhanému skutku podstatnější přímé či nepřímé informace, snad vyjma toho, že při oné poslední návštěvě obžalovaného a jeho rodiny v místě tehdejšího bydliště nezletilé poškozené se oba mohli ocitnout v dětském pokoji v době, kdy obžalovaný zde uspával své děti. Dané svědectví ale potvrzuje opakované snahy obžalovaného o facebookovou komunikaci s nezletilou poškozenou, v níž projevoval svou silnou citovou náklonnost k ní (o existenci této komunikace ostatně není sebemenších pochyb již na základě dříve rozebraných důkazů), a to v době nedlouho po stíhaném jednání, vedle toho dokládá samotný způsob, jakým se k sobě obžalovaný a poškozená chovali v době před tímto jednáním.
29. Svědkyně [REDAKCE] [REDAKCE] jež je známou rodiny [REDAKCE] a příležitostně je navštěvovala, se ve svědecké výpovědi (č. l. 238-243) vyjadřovala ke vztahům v této rodině, osobě nezletilé

poškozené i chování obžalovaného v době, kdy býval u rodiny [REDAKCE] ve [REDAKCE] na návštěvě, v tomto směru z jejího svědectví žádné významnější okolnosti nevyplynuly. I ona potvrdila, že nezletilá poškozená jí opakovaně ukazovala zprávy zasílané prostřednictvím aplikace Messenger, v nichž jí obžalovaný psal, že ji má rád a že ji miluje, přičemž nezletilá poškozená dávala najevo svou nelibost nad těmito zprávami, současně ale svědkyně poznamenala, že zejména v dřívější době nezletilá poškozená obžalovaného v rámci dané komunikace pobízela, aby jí psal, jak a proč jí má rád. O okolnosti, že obžalovaný měl nezletilou poškozenou osahávat, se svědkyně podle svého vyjádření dozvěděla od její babičky, bylo to někdy v červnu roku 2017 ještě ve [REDAKCE] samotná poškozená se jí v tomto směru nesvěřila.

30. Ve spisovém materiálu jsou také založeny zprávy a dokumentace [REDAKCE] základní školy [REDAKCE] organizace [REDAKCE] a odboru sociálních věcí Magistrátu města [REDAKCE] (č. l. 309-311, 321-325, 342-370). Z právě označených listinných důkazů se mimo jiné podává, že v letních měsících roku 2017 se nezletilá poškozená, její babička [REDAKCE] a sestra [REDAKCE] přestěhovaly do [REDAKCE] kde nezletilá poškozená i její sestra navštěvovaly uvedenou základní školu. Nezletilá poškozená je školou hodnocena vesměs kladně, její vztah s babičkou je i přes počáteční adaptační potíže bez zásadnějších problémů, má ale přítele, se kterým měla i pohlavní styk. U [REDAKCE] se objevily ve škole i mimo ni vážné problémy s chováním, vzhledem k vyskytnuvším se informacím o jejích sexuálních zkušenostech s ní vedl učitelský sbor pohovor, v rámci něhož se mimo jiné zmínila, že i její sestra (tedy nezletilá poškozená) měla mít již sexuální zkušenosti, a to vedle jiných mužů a chlapců i se svým příbuzným, konkrétně „se jí před 3 roky pokusil vyprstít jeden příbuzný“. Uvedenou informaci škola předala odboru sociálních věcí Magistrátu města [REDAKCE] jenž obratem požádal Policii ČR o prověření věci. Právě popsaným způsobem tedy policejní orgány získaly informace o stíhaném skutku, jejich následné šetření nakonec vyústilo v zahájení trestního stíhání obžalovaného.
31. Za účelem objasnění duševního stavu obžalovaného byl zpracován znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a sexuologie (č. l. 279-299, 436). Z jeho závěrů vyplývá, že obžalovaný netrpí a ani v minulosti netrpěl duševní poruchou v pravém slova smyslu, tedy psychózou, ani duševní chorobou, je však u něj dána porucha v podobě psychosexuální nevyzrálosti, která se velmi pravděpodobně projevuje mimo jiné jako deviace – heterosexuální pedofilie. Právě uvedenou diagnózu podporuje i falopletysmografické vyšetření, při kterém byly u obžalovaného zachyceny reakce na dívky věkem odpovídající nezletilé poškozené i dívky poněkud starší, naopak reaktivita na snímky dospělých žen a aktivity dospělých párů byla relativně slabší. V době presumovaného jednání byly jeho rozpoznávací schopnosti zachovalé, jeho schopnosti ovládnout své jednání však byly v důsledku uvedené sexuální poruchy (psychosexuální nevyzrálosti při velmi pravděpodobném výskytu heterosexuální pedofilní preference) podstatně sníženy, míra tohoto snížení byla více jak poloviční. Obžalovaný není závislý na užívání návykových látek, nic nesvědčí o tom, že by v době stíhaného činu byl ve stavu intoxikace, nejednalo se o případ patické opilosti ani o jiný typ mráкотného stavu. Vzhledem k výskytu uvedené sexuální poruchy je pobyt obžalovaného na svobodě bez odborného léčení relativně nebezpečný z hlediska možnosti opakování takového jednání, pro které je stíhán. Proto znalec navrhl uložení ochranného léčení sexuologického ambulantní formou. V rámci tohoto léčení je třeba obžalovaného seznámit s jeho sexualitou a její strukturou, přimět ho k poznání motivace deviantního chování, soustavněji jej edukovat o podstatě poruchy, vést k jejímu přijetí a nutnosti sebekontroly i adaptace. Ambulantní forma léčení se jeví jako dostačující z toho důvodu, že u obžalovaného nebyla zjištěna osobnostní patologie ve formě kupříkladu dissociální poruchy osobnosti, není proto důvod pochybovat, že bude při léčbě spolupracovat. Obžalovanému nic nebrání v plnohodnotné účasti při úkonech trestního řízení, je také schopen plně chápat smysl případně mu uloženého trestu.

32. Shora popsané znalecké závěry tedy dokládají, že takové počínání obžalovaného, jaké je popsáno ve výrokové části rozsudku, není v rozporu, ale naopak v souladu s povahou jeho sexuálního zaměření.
33. V procesním postavení svědkyně byla vyslechnuta i [REDAKCE] [REDAKCE] dříve [REDAKCE] jež aktuálně je manželkou a v inkriminované době byla družkou obžalovaného. Ve své výpovědi (č. l. 177-183, 426-427) uvedla, si nikdy nevšimla jednání obžalovaného vůči nezletilé poškozené, které by mělo jakýkoli sexuální podtext, byl mezi nimi normální vztah. V pozdější době nezletilá poškozená podle svědkyně „vyhledávala kluky“, nosila vyzývavé ošacení a před obžalovaným se „naparovala“, z čehož měla svědkyně zvláštní pocit. Ani ona a ani obžalovaný však s ní nikdy žádný konflikt neměli. Také v rámci jejich poslední společné návštěvy u rodiny [REDAKCE] ve [REDAKCE] v létě 2015 svědkyně nic neobvyklého nezaznamenala. I toho dne, který následoval po večeru, během něhož mělo dojít ke stíhanému činu, nezletilá poškozená s ostatními zcela běžně komunikovala, nic nenasvědčovalo tomu, že by se mělo něco stát. Ještě před odjezdem ze [REDAKCE] jí ale obžalovaný sdělil, že když večer v pokoji ležel se svědkyní na zemi, nezletilá poškozená mu opakovaně nohou hladila hlavu, on jí nohu nejprve odstrčil, poté jí po noze hladil, načež nezletilá poškozená mu uchopila ruku a pokoušela se strčit si ji pod kalhotky mezi své nohy, obžalovaný však ruku odtrhl, nezletilou poškozenou napomenul a otočil se, čímž vše skončilo. Sama svědkyně, ačkoli ležela také v pokoji, podle svého vyjádření nic nezaregistrovala. Poněkud nejasně až rozporně se pak svědkyně vyjádřila k otázce, z jakého důvodu takto od obžalovaného získanou informaci s nezletilou poškozenou neřešila přímo na místě – zatímco v přípravném řízení uváděla, že obžalovaný se jí svěřil v době, kdy již seděli ve vozidle a odjížděli, přičemž však nezletilá poškozená byla s nimi až do jejich odjezdu a ještě se s nimi loučila, u hlavního líčení nejdříve tvrdila, že s nezletilou poškozenou chtěla ihned v souvislosti s uvedenou informací hovořit, avšak ta na místě nebyla, protože odešla někam za kamarády, tedy neměla možnost věc s ní řešit, po přdestření daného rozporu svědkyně pro změnu nejdříve konstatovala, že nezletilou poškozenou potkali cestou při jízdě vozidlem, proto zastavili a loučili se s ní, svědkyně však nechtěla věc řešit ve vozidle a navíc pospíchali, posléze uváděla, že obžalovaný jí již o věci stručně informoval ještě před odjezdem, podrobněji jí to vylíčil při jízdě ve vozidle poté, co se s nezletilou poškozenou již rozloučili. O dané okolnosti pak svědkyně komunikovala s nezletilou poškozenou zhruba po dvou měsících přes facebook, nezletilá poškozená jí mimo jiné sdělila, že obžalovaný ji „udělal“, jinak však ani ona ani její babička nejevily chuť věc nějak řešit, dávaly pouze najevo, že si nepřejí, aby k nim obžalovaný do [REDAKCE] ještě jezdil. Svědkyně v průběhu své výpovědi dávala najevo, že se kloní k verzi obžalovaného, také vyjadřovala podiv nad skutečností, že věc počaly orgány činné v trestním řízení řešit až s delším odstupem, navíc v době, kdy svědkyně, jež má špatné vztahy se svými rodiči a sourozenci, na svou matku podala trestní oznámení pro majetkovou trestnou činnost. Zároveň však svědkyně připustila, že nemá žádné konkrétní informace o spojení mezi svou matkou a nezletilou poškozenou, nezletilá poškozená naopak má (stejně jako sama svědkyně) špatné vztahy s její matkou.
34. Svědkyně [REDAKCE] [REDAKCE] (dříve [REDAKCE] policejnímu orgánu také vydala výtisk facebookové konverzace, kterou vedla s nezletilou poškozenou (č. l. 185-194). Z jejího obsahu je zřejmé, že počátkem října 2015 si nezletilá poškozená stěžovala svědkyni: „...On (zjevně obžalovaný) na mě pořád hrabe, když je tady...“, na námitku svědkyně, že lechtání není obtěžování, nezletilá poškozená zareagovala sdělením: „[REDAKCE]...on mě tady jednou udělal!!! Tohle fakt už není normální“, svědkyně na tuto informaci reagovala s nedůvěrou. Později se svědkyně v komunikaci vyjadřovala tak, že již „zná pravdu“, že ví, že to nebyla chyba obžalovaného, že bylo jen otázkou času, kdy „se to stane“ a že nezletilá poškozená obžalovaného již neuvidí, v reakci na to nezletilá poškozená odmítla, že „by to byla její chyba“ a zdůrazňovala, že „držela celou tu dobu hubu“, a to proto, že svědkyni a obžalovaného nechtěla „rozhádat, neboť mají skvělý děti a on (obžalovaný) skvělou ženskou“. Svědkyně poté mimo jiné nezletilé poškozené sdělovala: „Ty máš

svoji pravdu a on (obžalovaný) taky“ a „To víte jen vy, co se ve skutečnosti stalo, akorát se neví, kdo říká pravdu“.

35. Je tedy zřejmé, že ačkoli svědkyně [REDAKCE] [REDAKCE] (dříve [REDAKCE] se zjevně kloní k takové verzi o stíhaném skutku, jaký prezentuje v rámci své obhajoby obžalovaný, jde toliko o její subjektivní názor založený na snaze důvěřovat mu jako osobě velmi blízké. Její svědectví neobsahuje žádné informace, které by svým obsahem vylučovaly či vážně zpochybňovaly verzi nezletilé poškozené (kterou přitom podporuje – ať již přímo či nepřímo – řada jiných důkazů, které byly již dříve rozebrány). Totéž platí o facebookové konverzaci mezi svědkyní a nezletilou poškozenou (naopak z ní se jasně podává, že nezletilá poškozená resolutně trvala na tom, že obžalovaný se vůči ní dopustil intenzivnějšího sexuálně zaměřeného jednání).
36. Jsou-li veškeré důkazy rozebrané v předešlých pasážích odůvodnění rozsudku hodnoceny jednotlivě i ve vzájemném souhrnu, pak podle přesvědčení soudu nemůže být sebemenších pochyb, že obžalovaný se dopustil takového jednání, jaké je popsáno ve skutkové větě výroku o vině tohoto rozsudku.
37. Z výpovědi obžalovaného, svědectví nezletilé poškozené a obsahu facebookové komunikace mezi nimi jasně plyne, že v průběhu letních prázdnin roku 2015 na místě specifikovaném ve výroku rozsudku došlo mezi obžalovaným a nezletilou poškozenou k intimnímu kontaktu. Verze obžalovaného, jakým způsobem tento kontakt proběhl (tedy že bez jakéhokoli sexuálního podtextu hladil nezletilou poškozenou po noze, ta však uchopila jeho ruku a hodlala jí dráždit své přirození, čemuž on zabránil), nemůže ve světle dalších provedených důkazů obstát. Vyvrací ji svým obsahem primárně svědecká výpověď nezletilé poškozené, podle které si obžalovaný počínal způsobem prezentovaným ve výrokové části rozsudku. O její výpovědi přitom soud nemá důvod pochybovat. Tento svůj závěr opírá o následující argumenty.
38. Předně na straně nezletilé poškozené absentuje jakýkoli rozumný důvod, který by ji mohl vést ke křivému obvinění obžalovaného. Z provedeného dokazování je zřejmé, že do doby stíhaného skutku byl vztah mezi nezletilou poškozenou a obžalovaným, jenž byl druhem její vzdálené příbuzné, celkem bezproblémový, nedošlo mezi nimi k žádnému vážnějšímu konfliktu či sporu, natož takovému, který by mohl být příčinou mstivé pohnutky k nepravdivému svědectví proti obžalovanému. Ostatně obžalovaný v rámci své obhajoby ani netvrdil, že na straně nezletilé poškozené je dán nějaký racionální motiv k jeho smyšlenému obvinění.
39. V souvislosti s právě uvedeným nelze přehlédnout ani skutečnost, že nezletilá poškozená nebyla tím, kdo inicioval trestní stíhání obžalovaného. Jak bylo vysvětleno v bodě 30 odůvodnění rozsudku, orgány veřejné moci se o stíhaném skutku dozvěděly pouhou shodou okolností, bez jakékoli přímé či nepřímé součinnosti nezletilé poškozené.
40. Připomenout je třeba také okolnost (podrobně vysvětlenou v bodech 18 a 20 odůvodnění rozsudku), že podle znaleckého posudku z oboru školství a kultura, odvětví psychologie, svědectví nezletilé poškozené nese z psychologického hlediska rysy věrohodnosti, tedy že nezletilá poškozená popisovala ve svých výpovědích takové počínání obžalovaného, které bylo odrazem reality. Zpracovatelka uvedeného posudku samozřejmě nemůže činit (a také nečinila) kategorický závěr, zda ke stíhanému skutku došlo, nicméně z psychologického pohledu hodnotila, jak se nezletilá poškozená při popisu projednávané události i při samotném vyšetření chovala a projevovala, tyto její projevy pak posuzovala v kontextu zjištěné osobnostní charakteristiky nezletilé poškozené. Po komplexním vyhodnocení uvedených skutečností učinila výše uvedený závěr. Ten soud považuje za celkem jednoznačný, logický, přesvědčivý a náležitě zdůvodněný (a také – což je třeba zdůraznit – plně korespondující s dalšími provedenými důkazy).

41. Konečně a zejména je zřejmé, že svědectví nezletilé poškozené plně zapadá do kontextu skutečností, jež vyplynuly z řady dalších provedených důkazů. Stěžejním z těchto dalších důkazů je facebooková komunikace vedená mimo jiné v době po stíhaném skutku mezi nezletilou poškozenou a obžalovaným, jejíž autenticita nebyla ničím zpochybněna (naopak potvrdil ji i obžalovaný) a jejíž obsah také jasně a přímo dokládá, že obžalovaný si v rámci tohoto skutku počínal tak, jak popsala ve své svědecké výpovědi nezletilá poškozená (viz v této souvislosti body 21 a 22 odůvodnění rozsudku). Takové počínání obžalovaného pak jednak zprostředkovaně potvrzují i svědecké výpovědi Mgr. [REDAKCE] [REDAKCE] (učitelky nezletilé poškozené), [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] a [REDAKCE] [REDAKCE] (spolužaček nezletilé poškozené) i [REDAKCE] [REDAKCE] (sestry nezletilé poškozené), jak plyne z bodů 23 až 26 odůvodnění rozsudku, jednak je v souladu s povahou sexuálního zaměření obžalovaného, které bylo zjištěno znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a sexuologie, jehož závěry byly rozebrány v bodě 31 odůvodnění rozsudku.
42. Se zřetelem na takto zrekapitulované výsledky dokazování tak soud pokládal svědectví nezletilé poškozené [REDAKCE] [REDAKCE] o průběhu stíhaného skutku za hodnověrné. Toto svědectví ve spojení s dalšími důkazy zcela jednoznačně a spolehlivě usvědčuje obžalovaného [REDAKCE] [REDAKCE] z takového jednání, jaké je obsaženo ve výrokové části tohoto rozsudku. Na právě uvedeném závěru nic nemůže změnit ani svědecká výpověď [REDAKCE] [REDAKCE] (dříve [REDAKCE] [REDAKCE] jež se (jak bylo vysvětleno v bodech 33 až 35 odůvodnění rozsudku) sice přiklápěla k obžalovaným tvrzené verzi o stíhaném skutku, ovšem činila tak na podkladě svého subjektivního názoru vyvěrajícího z její snahy důvěřovat mu jako osobě velmi blízké, jmenovaná svědkyně ostatně sama ani neuváděla takové okolnosti, které by měly vylučovat či vážně zpochybnit verzi nezletilé poškozené.
43. Naproti tomu nelze pokládat za prokázaný závěr obžaloby, podle kterého nezletilá poškozená nebyla schopna se stíhanému jednání účinně bránit (a že obžalovaný si toho byl vědom). V této spojitosti je třeba uvést následující.
44. Podle názoru soudu je již z laického hlediska a při rozumném náhledu na danou otázku zřejmé, že průměrně fyzicky a duševně vyspělá dívka mezi [REDAKCE] a [REDAKCE] rokem života by měla být schopna uvědomit si smysl a význam sexuálně zaměřeného jednání, kterého se vůči ní dopouští jiná osoba, stejně tak by měla být schopna dát účinně najevo svou případnou nelibost nad takovým jednáním, tedy projevit vůči němu verbální a fyzický odpor. To ostatně z odborného hlediska v obecné rovině připustila i znalkyně z oboru školství a kultura, odvětví psychologie. Nezletilá poškozená přitom takovou nejméně průměrně vyspělou dívkou v době stíhaného jednání nepochybně byla, jak plyne ze všech svědeckých výpovědí (připomenout lze kupříkladu vyjádření Mgr. [REDAKCE] [REDAKCE] jež se stala učitelkou nezletilé poškozené jen několik týdnů či možná jen dnů po stíhaném skutku a která ji charakterizovala jako „chytrou, empatickou holku s dobrými sociálními dovednostmi“ a „typickou dospívající holku, která nevybočovala z obrazu pubertální šolačky“) i z psychologického znaleckého posudku. Sama nezletilá poškozená pak ve své výpovědi jasně uvedla, že již v době činu si byla vědoma, jaký smysl mělo jednání obžalovaného, totéž jednoznačně plyne i z následné facebookové komunikace mezi ní a obžalovaným. Stejně tak lze z její výpovědi dovodit, že jí objektivně nic nebránilo dát obžalovanému najevo nelibost a nesouhlas s takovým jeho jednáním (uváděla sice, že ležela a nevěděla, co má dělat, současně ale připustila, že mohla z pokoje, kde k činu docházelo, bez problémů odejít, přičemž tak neučinila proto, že „nechtěla doma dělat zbytečný rodinný rozbroje“, „doma to nechtěla dělat těžší“).
45. Znalkyně z oboru z oboru školství a kultura, odvětví psychologie, sice ve svém posudku uzavřela, že poškozená „s ohledem na svůj věk, rozumové schopnosti, psychosexuální vyspělost a celkovou vyspělost nebyla schopna posoudit význam a smysl projednávaného jednání a nebyla

schopna posoudit význam odporu proti tomuto jednání a případný odpor projevit“. Jak ale soud již upozornil, právě uvedený závěr v kontextu jiných okolností, které sama znalkyně připustila na jiných místech svého posudku, působí ne zcela jednoznačně a snad až poněkud rozpačitě. Dokladem je nejen konstatování znalkyně, že „vzhledem k době, kdy se prošetřovaná událost odehrála, je velmi obtížné hodnotit případný stav bezbrannosti dítěte“, ale také skutečnost, že na jedné straně svůj závěr o neschopnosti nezletilé poškozené posoudit význam a smysl jednání obžalovaného i posoudit a projevit odpor proti takovému jednání znalkyně souhrnně opírá o její věk, rozumové schopnosti a celkovou vyspělost, na straně druhé však připustila, že dívka takové osobnostní charakteristiky, jakou je nezletilá poškozená, v takovém věku, v němž se nacházela v době stíhaného činu, by se měla být schopna verbálně i fyzicky se bránit počínání obžalovaného.

46. Kromě toho dílčí argumenty znalkyně, které ji vedly k závěru o neschopnosti nezletilé poškozené posoudit význam a smysl stíhaného činu i posoudit a projevit odpor proti němu, je třeba hodnotit v kontextu dalších provedených důkazů. Znalkyně poukazovala na okolnost, že v rozhodné době (tedy v době, jež se váže ke stíhanému jednání) se nezletilá poškozená nedokázala svěřit s jednáním obžalovaného nejbližším osobám v rodině, jmenovitě své babičce. Z provedeného dokazování přitom plyne, že nezletilá poškozená se sice v uvedené době skutečně nesvěřila své babičce (tato okolnost je zřejmá ze svědeckých výpovědí nezletilé poškozené i [REDAKCE] [REDAKCE] jakož i facebookové komunikace mezi nezletilou poškozenou a obžalovaným), svěřila se ale jiným osobám, k nimž měla důvěru, jmenovitě své sestře [REDAKCE] [REDAKCE] učitelce Mgr. [REDAKCE] [REDAKCE] i spolužačkám [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] a [REDAKCE] [REDAKCE] (jak dokládají svědecké výpovědi jmenovaných a částečně i svědectví samotné nezletilé poškozené), navíc nezletilá poškozená obecně je (jak uvedla ve svém posudku sama znalkyně) osobou introvertní, jež nemá potřebu se svěřovat druhým. Jde-li o argument znalkyně, že nezletilá poškozená při facebookové komunikaci s obžalovaným v rozhodném období – na rozdíl od pozdější doby, konkrétně roku 2017 – nedokázala projevit svůj odpor, pak je třeba upozornit, že uvedená komunikace svým obsahem (který byl v odůvodnění rozsudku detailně citován) celkem jasně dokládá, že poškozená při konverzaci s obžalovaným nejen v rozhodném období, ale dokonce již v létě 2014 dokázala obžalovanému naprosto jasně a zřetelně dát najevo nelibost nad takovým jeho počínáním, jež se jí nezamlouvalo (lze připomenout její zprávu ze srpna 2014, v níž obžalovanému sdělila, že pokud nezanechá jejího osahávání a nevhodného oslovení, pak to oznámí babičce). Stejně tak je zřejmé, že nezletilá poškozená bez problémů dokázala dlouhodobě ukončit komunikaci s obžalovaným (podle facebookové konverzace, již sama doložila, s ním takto komunikovala do počátku října 2015 a poté až v květnu 2017). Znalkyně také argumentovala, že z vyjádření samotné nezletilé poškozené je zřejmé, že předmětnou událostí „byla ve svém věku paralyzována, nedokázala se vzhledem ke svému věku jednání obžalovaného bránit“. Jak ale bylo výše opakovaně zmíněno, nezletilá poškozená sice uváděla, že „ležela a nevěděla, co má dělat“, současně ale připustila, že z pokoje, kde k činu docházelo, mohla odejít, přičemž tak neučinila proto, že „nechtěla doma dělat zbytečný rodinný rozbroje“ a že „doma to nechtěla dělat těžší“. Tato její tvrzená ohleduplnost podle názoru soudu jistě není totéž, co bezbrannost. Konečně u hlavního líčení znalkyně ve spojitosti s otázkou schopnosti či neschopnosti posoudit a projevit odpor vůči jednání obžalovaného poukazovala i na rodinné a výchovné prostředí nezletilé poškozené, její submisivnost, zvýšený respekt k autoritám a ovlivnitelnost dospělými osobami. Podle soudu je však třeba si uvědomit, že jednak obžalovaný nebyl členem užší rodiny nezletilé poškozené (šlo o druhu její vzdálené tety, rodina obžalovaného a rodina nezletilé poškozené se jen sporadicky navštěvovaly), jednak a zejména vztah mezi nezletilou poškozenou a obžalovaným nebyl klasickým vztahem dospělý-dítě. Jak dokládá řada svědeckých výpovědí a zejména facebooková komunikace, obžalovaný a nezletilá poškozená i přes výrazný věkový rozdíl k sobě přistupovali jako rovný s rovným (tykali si, oslovovali se křestním jménem), nejméně při konverzaci přes internet se nezletilá poškozená již před rozhodným obdobím vůči obžalovanému dokázala projevovat celkem razantně a místy až

arogantně a dávat mu najevo svou nelibost nad takovým jeho chováním, které se jí nezamlouvalo, obžalovaný při dané konverzaci naopak vystupoval někdy až v ponížené roli, při osobním kontaktu se poškozená k obžalovanému dokázala chovat vyzývavě a provokativně (posledně uvedené plyne nejen ze svědectví [REDAKCE] [REDAKCE] jež je osobou blízkou obžalovanému, ale také z výpovědí svědkyň [REDAKCE] [REDAKCE] a [REDAKCE] [REDAKCE] které mají nepochybně bližší vztah k nezletilé poškozené).

47. Jsou-li všechny uvedené okolnosti hodnoceny důsledně ve vzájemném souhrnu, pak podle názoru soudu nelze pokládat za jednoznačný a nepochybný závěr, že nezletilá poškozená nebyla schopna se stíhanému jednání obžalovaného účinně bránit.
48. Jen pro úplnost lze poznamenat, že i pokud by soud ve vztahu k otázce uvedené v předešlém bodě odůvodnění rozsudku zaujal opačný názor (a nutno opět zdůraznit, že učinit jej s ohledem na výsledky dokazování nemohl), pak by nebylo lze dovodit, že obžalovaný si musel být vědom neschopnosti nezletilé poškozené projevit a klást jeho počínání účinný odpor. Právě uvedené plyne již z okolností, které charakterizovaly vztah obžalovaného a nezletilé poškozené, jak byl zrekapitulován v poslední větě bodu 46 odůvodnění rozsudku (lze stručně připomenout, že šlo o vztah rovnocenný, v němž nezletilá poškozená nevystupovala v podřízené roli a byla schopna obžalovaného důrazně upozornit, pokud jí některé jeho chování nebylo po chuti). K tomu přistupuje i další skutečnost, jež se podává z provedeného dokazování (výpovědi obžalovaného i nezletilé poškozené a facebookové komunikace mezi nimi), totiž že obžalovaný se k projednávanému činu uchýlil v důsledku toho, že nezletilá poškozená svou nohou zavadila o jeho hlavu. Svědectví nezletilé poškozené i facebooková komunikace sice dokládají, že šlo z její strany o neúmyslné jednání, obžalovaný si je však mohl (jak připustila ve své výpovědi sama nezletilá poškozená) vyložit mylně tak, že jde o jakousi výzvu k intimnějšímu kontaktu.
49. Ze všech důvodů rozebraných v předešlých pasážích odůvodnění tak soud vzal za prokázaný takový skutkový stav, jaký je obsažen ve výrokové části tohoto rozsudku.
50. Soud prokázané počínání obžalovaného podřadil pod skutkovou podstatu zločinu pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1 trestního zákoníku. Označeného trestného činu se dopustí pachatel, který vykoná soulož s dítětem mladším patnácti let nebo kdo je jiným způsobem pohlavně zneužije. Podle ustálené soudní praxe se za soulož pokládá spojení pohlavních orgánů muže a ženy, jiným způsobem pohlavního zneužití se rozumí intenzivní zásahy do pohlavní sféry, jež jsou v širším pojetí považovány za pohlavní styk. Pohlavním stykem je přitom jakýkoli způsob ukájení sexuálního pudu na těle jiné osoby, ať stejného či odlišného pohlaví. Podstatou tohoto styku je tedy fyzický kontakt s druhou osobou, který směřuje k ukojení sexuálního nutkání. Při tomto vymezení pohlavní styk zahrnuje širokou škálu činností, včetně osahávání prsou a pohlavních orgánů, jakož i zasouvání prstů do vagíny ženy.
51. Uvedené okolnosti tvořící znaky objektivní stránky skutkové podstaty trestného činu pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1 trestního zákoníku musejí být zahrnuty úmyslným zaviněním, jak plyne z ustanovení § 13 odst. 2 trestního zákoníku.
52. V projednané věci obžalovaný [REDAKCE] [REDAKCE] nezletilou poškozenou [REDAKCE] [REDAKCE] které v dané době bylo méně než [REDAKCE] let, osahával na prsou a přirození a následně jí zasunul svůj prst do vagíny a pohyboval zde s ním. Z pohledu ustanovení § 187 odst. 1 trestního zákoníku tedy jiným způsobem než souloží pohlavně zneužil dítě mladší [REDAKCE] let. Takové jeho jednání bylo zahrnuto zaviněním ve formě přímého úmyslu ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, neboť věděl, že může porušit zájem na ochraně mravního a tělesného vývoje nezletilé poškozené, jejíž věk znal, a takový trestněprávně relevantní následek způsobit chtěl.

53. Z provedeného dokazování neplyne, že nezletilá poškozená byla při popsaném jednání svěřena doзору obžalovaného (lze připomenout, že obžalovaný byl druhem vzdálené příbuzné nezletilé poškozené a na místě činu se nacházel pouze proto, že se svou družkou a dětmi navštívil rodinu nezletilé poškozené a v rozhodné době uspával své děti v téže místnosti, kde se shodou okolností nacházela nezletilá poškozená). Odtud vyplývá, že počínání obžalovaného není namístě posoudit jako spáchané v kvalifikované skutkové podstatě trestného činu pohlavního zneužití podle ustanovení § 187 odst. 2 trestního zákoníku. Ve věci není dána ani žádná z kvalifikačních okolností vymezených v ustanovení § 187 odst. 3 či odst. 4 trestního zákoníku.
54. V úvodní pasáži odůvodnění tohoto rozsudku soud upozornil, že obžaloba ve stíhaném činu spatřovala zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) trestního zákoníku. Podle názoru soudu však nelze dovodit, že obžalovaný by svým počínáním naplnil všechny znaky již základní skutkové podstaty uvedeného zločinu. Tento svůj závěr opírá o následující argumenty.
55. Trestného činu znásilnění v základní skutkové podstatě podle § 185 odst. 1 trestního zákoníku se dopustí pachatel, který jiného násilím nebo pohrůžkou násilí nebo pohrůžkou jiné těžké újmy donutí k pohlavnímu styku (alinea první), respektive pachatel, který k takovému činu zneužije bezbrannosti jiného (alinea druhá). Co se rozumí pohlavním stykem, soud vysvětlil již výše. Násilím je použití fyzické síly k překonání kladeného či očekávaného odporu, pohrůžkou násilí pak hrozba užití takové síly, o pohrůžku jinou těžkou újmu jde tehdy, hrozí-li pachatel oběti způsobením vážného negativního zásahu do její majetkové, osobní či rodinné sféry. Za bezbrannost – u které je třeba předeslat, že je pojmem právním, tedy její dovození je věcí orgánů činných v trestním řízení, jež v této souvislosti vycházejí ze skutkových okolností plynoucích z provedeného dokazování - ve smyslu ustanovení § 185 trestního zákoníku se pokládá takový stav oběti, ve kterém vzhledem k okolnostem není schopna projevit svou vůli, pokud jde o pohlavní styk s pachatelem, případně ve kterém není schopna klást odpor jeho jednání. Judikatura i soudní praxe chápou bezbrannost jako bezbrannost absolutní (o kterou jde tehdy, pokud se oběť nachází v situaci, kterou sama nevnímá, tedy si v důsledku kupříkladu bezvědomí, umělého či hlubokého spánku anebo silného oblouznění alkoholem či jinou psychoaktivní látkou vůbec neuvědomuje, co se s ní děje, a proto vůbec nedokáže hodnotit situaci, v níž se nachází a kterou nevnímá, a nemůže tedy nijak ovlivnit jednání pachatele), bezbrannost fyzickou (jde o situaci, kdy oběť vnímá situaci, ve které se nachází a chápe význam jednání, jehož se vůči ní pachatel dopouští, nemá však objektivně možnost se účinně bránit, ač by tak učinit chtěla, a to proto, že je kupříkladu spoutaná, ochrnutá, upoutaná na vozík či lůžko anebo přestárlá) a bezbrannost psychickou (jíž se rozumí situace, kdy duševní a rozumové schopnosti oběti nejsou na takové úrovni nebo takového stavu, aby si ve své mysli dokázala situaci, v níž se nachází, dostatečně přiléhavě ze všech souvislostí vyhodnotit a přiměřeně, logicky a účinně na ni reagovat). Není přitom podstatné, vyplývá-li bezbrannost z tělesného či psychického stavu oběti, anebo zda nastala přičiněním jiné osoby. Uvedené okolnosti tvořící znaky objektivní stránky trestného činu znásilnění podle § 185 trestního zákoníku musejí být také zahrnuty úmyslným zaviněním, jak je zřejmé z ustanovení § 13 odst. 2 trestního zákoníku.
56. V nyní posuzovaném případě si obžalovaný podle provedeného dokazování pohlavní styk s nezletilou poškozenou nevynutil násilím, pohrůžkou násilí ani pohrůžkou jiné těžké újmy, to ostatně obžaloba ani netvrdila. Poškozená byla v době činu při vědomí a nebyla ovlivněna žádnou psychoaktivní látkou, stejně tak nebyla omezena ve svobodě pohybu. Nenacházela se tedy ve stavu absolutní ani fyzické bezbrannosti. Z toho, co bylo uvedeno v bodech 43 až 47 odůvodnění rozsudku, je pak zřejmé, že nezletilá poškozená byla takového věku, měla takové rozumové schopnosti a její vztah k obžalovanému byl takového rázu, že byla schopna projevit svůj odpor vůči jeho sexuálně motivovanému jednání. Nelze proto ani dovodit, že v době činu byla ve stavu psychické bezbrannosti. Jak je přitom zřejmé z výše popsaného zákonného vymezení trestného

činu znásilnění, obligatorním znakem objektivní stránky již jeho základní skutkové podstaty podle § 185 odst. 1 trestního zákoníku je vynucení si pohlavního styku násilím, pohrůžkou násilí či pohrůžkou jiné těžké újmy anebo vykonání pohlavního styku na oběti, jež se nachází ve stavu bezbrannosti.

57. Spíše jen na okraj – neboť vzhledem k výše uvedenému je to celkem bezpředmětné – lze poznamenat, že i pokud by soud na straně nezletilé poškozené objektivně dovedl stav její bezbrannosti v době činu, nebylo by možno dovodit úmysl obžalovaného k této okolnosti. Úmyslné zavinění je totiž charakterizováno dvěma složkami – složkou vědomostní (ta záleží v tom, že pachatel si uvědomuje, že svým jednáním může způsobit trestněprávně relevantní následek, tedy porušení nebo ohrožení zájmu chráněného příslušným ustanovením trestního zákoníku) a složkou volní (ta spočívá v tom, že pachatel následek významný z hlediska trestního práva způsobit chce anebo je s ním alespoň srozuměn, přičemž o srozumění jde tehdy, pokud pachatel nepočítá s žádnou konkrétní okolností, jež by mohla vzniku tohoto následku zabránit). Jak soud vysvětlil v bodě 48 odůvodnění rozsudku, i v případě, že poškozená by nebyla schopna s ohledem na svůj věk a rozumové schopnosti se stíhanému jednání účinně bránit, nebylo by možno učinit závěr, že obžalovaný si této okolnosti (tedy z pohledu ustanovení § 185 trestního zákoníku stavu bezbrannosti) musel být vědom. Odtud vyplývá, že v jeho jednání by v naznačené situaci absentovala již vědomostní složka úmyslného zavinění ve vztahu ke znaku bezbrannosti, logicky by pak nemohla být dána ani složka volní (neboť ta se odvíjí od složky vědomostní).
58. Ze všech shora uvedených důvodů soud trestněprávně relevantní jednání obžalovaného popsané ve výroku rozsudku na rozdíl od obžaloby kvalifikoval nikoli jako zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) trestního zákoníku, nýbrž jako zločin pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1 trestního zákoníku.
59. Ze závěrů výše již rozebraného znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a sexuologie, je zřejmé, že obžalovaný je za projednávaný skutek odpovědný i z pohledu přičetnosti (§ 26 trestního zákoníku).
60. Poněvadž soud uznal obžalovaného vinným stíhaným trestněprávním jednáním, ukládal mu návazně za toto jednání trest. Na trestný čin pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1 trestního zákoníku stanoví uvedený zákoník trest odnětí svobody v rozpětí od jednoho roku do osmi let.
61. K osobě obžalovaného soud z jeho výpovědi, opisu rejstříku trestů, přílohových trestních spisů, zprávy z místa bydliště a sdělení jeho zaměstnavatele zjistil následující skutečnosti. Před spácháním nyní projednávaného činu se obžalovaný dostal opakovaně do střetu s trestními zákony páčáním typově méně závažnějších trestných činů proti majetku i trestného činu zanedbání povinné výživy. Všechna tato dřívější odsouzení jsou však ze zákona zahlazena, nelze je proto pokládat za přítěžující okolnost, navíc vyjma posledního z nich (za přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku, jež je z roku 20██ jsou staršího data (spadají do období let 19██ až 20██). V místě svého současného bydliště obžalovaný nebyl postižen pro přestupek. Od počátku února 2017 je zaměstnán jako ██████████, svým zaměstnavatelem je hodnocen kladně.
62. Při úvaze o výši trestu soud vycházel z hledisek pro posuzování této otázky rozhodných, jež jsou zakotvena zejména v ustanoveních § 38 odst. 1, § 39, § 41 a § 42 trestního zákoníku. Bral tedy v potaz povahu a závažnost projednávaného skutku, osobu obžalovaného i jeho poměry, jeho postoj ke spáchanému činu, jakož i okolnosti polehčující a přítěžující.
63. Obžalovanému toliko přítěžovalo, že se stíhaného jednání dopustil s rozmyslem (§ 42 písm. a) trestního zákoníku). Žádnou z polehčujících okolností demonstrativně vyjmenovaných

v ustanovení § 41 trestního zákoníku soud sice neshledal, ve věci jsou ovšem dány jiné skutečnosti, jež snižují závažnost jeho trestněprávního jednání a hovoří v jeho prospěch. Předně jde o okolnost, že pohlavní zneužití nezletilé poškozené nemělo formu soulože, nýbrž osahávání na intimních místech a poté zasouvání prstu do její vagíny, šlo tedy o méně vážnou formu zásahu do intimní sféry nezletilé poškozené. Nelze rovněž přehlédnout, že počínání obžalovaného na nezletilé poškozené nezanechalo žádné vážnější fyzické ani psychické následky (dokladem toho ostatně je, že nezletilá poškozená je po stíhaném jednání sexuálně poměrně čilá, podle vlastní výpovědi i přes svůj stále nízký věk měla opakované pohlavní styky s nejméně dalšími dvěma muži). Zohlednit je namístě rovněž aktuální osobní a rodinné poměry obžalovaného (je ženatý, s manželkou vychovává děti, pracuje a zaměstnavatel jej hodnotí pozitivně). Konečně je třeba vzít v potaz sníženou přičetnost obžalovaného a s ní související skutečnost, že vedle samotného trestu byla obžalovanému stanovena i další (a poměrně citelná) trestněprávní sankce v podobě ochranného léčení.

64. Se zřetelem na všechny výše popsané okolnosti soud zastává názor, že jednak jako adekvátní se jeví výměra trestu odnětí svobody při čtvrtině zákonné trestní sazby, konkrétně v trvání dvou roků, jednak k nápravě obžalovaného není nezbytně nutné přistupovat k přímému výkonu tohoto trestu. Proto jej uložil ještě v podmíněné formě, ovšem – s ohledem na skutečnost, že obžalovaný v minulosti, byť již vzdálenější, projevil opakovanou inklinaci k páchání deliktů trestněprávní povahy (jak bylo již zmíněno, dřívější odsouzení nelze ve věci hodnotit jako přitěžující okolnost, avšak je namístě je brát v potaz při hodnocení možnosti nápravy obžalovaného) - při stanovení zkušební doby již blíže horní hranici zákonného rozpětí (ta činí jeden rok až pět let) a současném vyslovení dohledu. Je na obžalovaném, aby vedením řádného života v průběhu zkušební doby podmíněného odsouzení a dodržováním povinností plynoucích z vysloveného dohledu (který stát bude vykonávat prostřednictvím své Probační a mediační služby) prokázal, že předpoklad soudu o možnosti jeho nápravy i bez přímé trestní represe je opodstatněný. Pokud obžalovaný řádný život nepovede anebo nebude v rámci vysloveného dohledu náležitě spolupracovat s Probační a mediační službou ČR, bude to mít za následek nařízení výkonu uloženého trestu odnětí svobody.
65. Vedle uvedeného trestu soud obžalovanému v souladu s doporučením znalce z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a sexuologie, uložil ochranné léčení sexuologické v ambulantní formě. Pro tento postup totiž byly splněny zákonné podmínky zakotvené v ustanovení § 99 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku (neboť stíhaného činu se obžalovaný dopustil ve stavu vyvolaném svou sexuální duševní poruchou a jeho pobyt na svobodě je z důvodu možného opakování obdobného jednání v důsledku této poruchy potenciálně nebezpečný) a současně se jeví – se zřetelem na povahu stíhaného činu a charakter duševní poruchy obžalovaného, kterou je ochranné léčení podle znalce způsobitelné významně korigovat – i jako plně účelný.
66. Nezletilá poškozená ■■■■■ ■■■■■ prostřednictvím svého (v daném trestním řízení ustanoveného) opatrovníka ve věci řádně a včas ve smyslu § 43 odst. 3 trestního řádu uplatnila nárok na náhradu nemajetkové újmy (č. l. 419, 421). Po obžalovaném se domáhala úhrady částky 500.000 Kč jako satisfakce za zásah do její osobní integrity a narušení jejího práva na soukromí.
67. Podle § 81 odst. 1 věty první občanského zákoníku (zákon č. 89/2012, účinný od 1. 1. 2014) je chráněna osobnost člověka včetně jeho přirozených práv. Podle § 81 odst. 2 občanského zákoníku ochrany požívají zejména život a důstojnost člověka, jeho zdraví a právo žít v příznivém životním prostředí, jeho vážnost, čest, soukromí a jeho projevy osobní povahy. Podle § 2956 občanského zákoníku pak platí, že vznikne-li škůdci povinnost odčinit člověku újmu na jeho přirozeném právu chráněném ustanoveními první části tohoto zákoníku (tedy mimo jiné ustanovením § 81 občanského zákoníku), nahradí škodu i nemajetkovou újmu, kterou tím způsobil; jako nemajetkovou újmu odčiní i způsobené duševní útrapy. Podle § 2957 občanského zákoníku způsob a výše přiměřeného zadostiučinění musí být určeny tak, aby byly

odčiněny i okolnosti zvláštního zřetele hodné. Jimi jsou úmyslné způsobení újmy, zvláště pak způsobení újmy s použitím lsti, pohružky, zneužitím závislosti poškozeného na škůdci, násobením účinků zásahu jeho uváděním ve veřejnou známost, nebo v důsledku diskriminace poškozeného se zřetelem na jeho pohlaví, zdravotní stav, etnický původ, víru nebo i jiné obdobně závažné důvody. Vezme se rovněž v úvahu obava poškozeného ze ztráty života nebo vážného poškození zdraví, pokud takovou obavu hrozba nebo jiná příčina vyvolala.

68. V projednávané věci bylo obžalovanému [REDAKCE] [REDAKCE] prokázáno takové trestněprávní počínání - tedy z pohledu občanského zákoníku zaviněné protiprávní jednání – jaké je popsáno ve výroku rozsudku. Jeho podstatou byl aktivní zásah do intimní sféry nezletilé poškozené [REDAKCE] [REDAKCE] v době, kdy s ohledem na svůj věk byla zákonem před takovým zásahem chráněna. I přes okolnost, že nezletilá poškozená se jednání obžalovaného nebránila a ani se nenacházela ve stavu bezbrannosti, je tedy zřejmé, že dané jednání představovalo narušení její osobnostní integrity a tím i porušení jejího soukromí a částečně i důstojnosti ve smyslu § 81 občanského zákoníku. Podle názoru soudu je proto namístě, aby poškozené byla za takto jí způsobenou nemajetkovou újmu poskytnuta peněžitá náhrada ve smyslu § 2956 a § 2957 občanského zákoníku. Se zřetelem na okolnosti charakterizující povahu a závažnost spáchaného trestněprávně relevantního skutku (jak byly rozebrány v těch pasážích odůvodnění rozsudku, jež se váží k otázce trestu) i majetkové poměry obžalovaného soud považuje za přiměřenou výši této náhrady částku 50.000 Kč. Proto ji nezletilá poškozená při aplikaci ustanovení § 228 odst. 1 trestního řádu přiznal. Se zbytkem uplatněného nároku na náhradu nemajetkové újmy byla nezletilá poškozená postupem podle § 229 odst. 2 trestního řádu odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do 8 dnů od doručení jeho opisu ke Krajskému soudu v Plzni. O tomto odvolání bude rozhodovat Vrchní soud ČR v Praze. Státní zástupce může odvoláním napadnout rozsudek pro nesprávnost kteréhokoli výroku, a to i v neprospěch obžalovaného, poškozený může podat odvolání toliko v případě, že uplatnil nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy nebo na vydání bezdůvodného obohacení, a to pro nesprávnost výroku o náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo o vydání bezdůvodného obohacení, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci nebo zabránění části majetku. Obžalovaný má právo podat odvolání pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká. Všechny shora uvedené oprávněné osoby mohou napadat rozsudek také proto, že výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel, partner a druh. Státní zástupce může ve prospěch obžalovaného podat odvolání i proti jeho vůli, stejně tak proti vůli obžalovaného, jenž je omezen ve svéprávnosti, může za něho v jeho prospěch podat odvolání též jeho opatrovník a jeho obhájce.

Ve prospěch mladistvého obžalovaného může i proti jeho vůli podat odvolání i orgán pověřený péčí o mládež, kterému lhůta k podání opravného prostředku běží samostatně.

Odvolání musí být ve lhůtě shora uvedené nebo v další lhůtě 5 dnů k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podáván, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Poškozený, kterému byl přiznán nárok na náhradu škody, může žádat, aby byl vyrozuměn o

konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění odsouzeného z trestu odnětí svobody.
Žádost se podává u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 7. 2. 2019

Mgr. Martin Kantor, v.r.
předseda senátu